

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. Ľ.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. M., advokátkou v K., proti žalovanej **K.M.**, so sídlom v K., zastúpenej doc. JUDr. J., PhD., advokátom v K., **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42 C 57/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 352/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 352/2011 a rozsudok Okresného súdu Košice II z 19. septembra 2011 č.k. 42 C 57/2011-53 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súde Košice II na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II medzitýmnym rozsudkom z 19. septembra 2011 č.k. 42 C 57/2011-53 určil, že základ nároku žalobkyne, domáhať sa na súde určenia neplatnosti výpovede zamestnávateľa zamestnankyni podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“) z 8. marca 2011, doručenej žalobkyni žalovanou 8. marca 2011, je daný. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzitýmnym rozsudkom rozhodoval z dôvodu hospodárnosti konania len o základe uplatneného nároku podľa § 152 ods. 2 O.s.p., pretože žalovaná namietala oprávnenie žalobkyne domáhať sa na súde určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, lebo uznesenie Miestneho zastupiteľstva K.M. nebolo zákonným spôsobom zrušené. Poukázal na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Košice II zo 17. septembra 2010 č.k. 41 C 75/2010-131, ktorým bola otázka platnosti odvolania

žalobkyne z funkcie miestnej kontrolórky uznesením miestneho zastupiteľstva z 22. apríla 2010, č. 313-22/2004-2010 už vyriešená tak, že bola určená neplatnosť odvolania žalobkyne z funkcie kontrolórky. Týmto právoplatným rozhodnutím je súd a tiež účastníci konania podľa § 159 ods. 2 O.s.p. viazaní pri posudzovaní otázky, či bol splnený predpoklad pre danie výpovede žalobkyňi podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce. Zároveň uviedol, že okrem uvedeného dôvodu neplatnosti výpovede žalobkyňa namietala neplatnosť skončenia pracovného pomeru aj z iných dôvodov, na posúdenie ktorých bude v konaní potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 352/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a naň v podrobnostiach poukázal. Mal za to, že odvolacie dôvody žalovanej nie sú dané, pretože odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnil, že pokiaľ právoplatné rozhodnutie nie je zákonným spôsobom zrušené, musí sa z neho vychádzať, bez zreteľa na to, či je alebo nie je vecne správne a že v ďalšom konaní bude súd prvého stupňa musieť posúdiť i ostatné v žalobe tvrdené dôvody neplatnosti výpovede z pracovného pomeru.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa jej názoru sú rozhodnutia odvolacieho súdu ako i súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, pretože nie sú náležite odôvodnené. Zároveň namietala i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V doplňujúcom podaní poukázala na zrušenie rozhodnutia Okresného súdu Košice II zo 17. septembra 2010 č.k. 41 C 75/2010-131 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012 sp. zn. 2 MCdo 18/2011 z dôvodu, že v predmetnej veci rozhodol vecne nepríslušný súd. Navrhla preto žalobu v celom rozsahu zamietnuť, resp. konanie zastaviť a priznať jej náhradu trov konania.

Žalobkyňa sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie ako i rozhodnutie súdu prvého stupňa považovala

za dostatočne odôvodnené. Podľa jej názoru v rozhodnutiach sú zrozumiteľne vysvetlené dôvody, prečo konajúce súdy rozhodli v jej prospech. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla dovolanie žalovanej zamietnuť a uložiť jej povinnosť nahradiť jej trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti

dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľka nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd vzhľadom na námietku dovolateľky sa osobitne zameril na skúmanie, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Dospel pritom k záveru, že konanie je takouto vadou postihnuté.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi

predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 152 ods. 1 prvej vety O.s.p., rozsudkom rozhoduje súd o veci samej.

Podľa § 152 ods. 2 O.s.p., rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednáwanej veci. Ak je to však účelné, môže sa rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa (s poukazom na zásadu hospodárnosti konania) určil, že základ nároku žalobkyne, domáhať sa na súde určenia neplatnosti výpovede je daný. Odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a v celom rozsahu naň podľa § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal. Doplnil, že súd musí v prejednáwanej veci vychádzať z existujúceho právoplatného rozhodnutia o neplatnosti odvolania žalobkyne z funkcie kontrolórky a zároveň poukázal na to, že v ďalšom konaní bude súd prvého stupňa musieť posúdiť všetky ostatné v žalobe tvrdené dôvody neplatnosti výpovede, nielen neplatnosť odvolania žalobkyne z tejto funkcie.

Žalovaná v celom konaní pred súdom prvého stupňa namietala, že uznesenie Miestneho zastupiteľstva K.M. z 22. apríla 2010 č. 313-22/04-2010, ktorým bola žalobkyňa odvolaná z funkcie miestnej kontrolórky, nebolo doteraz platne zrušené orgánom na to oprávneným

a rozsudok Okresného súdu Košice II zo 17. septembra 2010 č.k. 41 C 75/2010-131 preto nemožno považovať za základ v tomto konaní. Keďže táto námietka tvorila základ odvolania žalovanej a odvolací súd sa ňou vôbec nezaoberal, nemožno jeho rozhodnutie považovať za preskúmateľné. Tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vo svojich odôvodneniach konštatovali len právoplatnosť rozhodnutia o určení neplatnosti odvolania žalobkyne z funkcie kontrolórky, pričom vôbec neodôvodnili, prečo nepovažovali tak závažnú námietku žalovanej za dôvodnú. Pritom bolo potrebné, aby sa súdy ňou zaoberali, nakoľko **išlo o zásadnú otázku**, lebo v konečnom dôsledku mohla mať (aj má) významný vplyv na ďalšie konanie v predmetnej veci (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012 sp. zn. 2 MCdo 18/2011, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Košice II zo 17. septembra 2010 č.k. 41 C 75/2010-131 zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že vo veci konal vecne nepríslušný súd).

V prípade, keď odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa a s použitím § 219 ods. 2 O.s.p. odkáže na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, odôvodnenie tohto rozhodnutia súdu prvého stupňa musí vyhovovať náležitostiam § 157 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. a uvedený nedostatok neodstráni ani odvolací súd, je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Odvolací súd sa môže podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť

na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Keď sa však odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. bez ďalšieho, zaťaží konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Rozhodnutie súdu prvého stupňa, v ktorom sa súd prvého stupňa nevysporiadal so základnou otázkou rozhodnou pre správne posúdenie veci napriek tomu, že bola účastníkom konania namietaná, nie je rozhodnutím obsahujúcim náležitosti rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a je nepreskúmateľné. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý sa len v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a naň v podrobnostiach s použitím § 219 ods. 2 O.s.p. len poukázal,

pričom navyiac sa nevysporiadal so zásadnými námietkami žalovanej v odvolaní, bolo potrebné považovať za nepreskúmateľné.

Dovolací súd zdôrazňuje, že medzitýmny rozsudok súd vydať môže, ale nemusí. Občiansky súdny poriadok ponecháva účelnosť takéhoto postupu na uváhu súdu. Ak má súd za to, že sú dôvody na postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníkov. K účelnosti takéhoto postupu však majú účastníci právo sa vždy vyjadriť. Pokiaľ sa tak nestane, súd odníme účastníkom možnosť konať pred súdom a zaťaží tak konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Prejavom zásady hospodárnosti konania je rozhodnúť jediným rozsudkom o celej prejednávanej veci a vyčerpať tak celý predmet konania (§ 152 ods. 2 prvá veta O.s.p.). Z uvedeného pravidla predstavuje výnimku druhá veta § 152 ods. 2 O.s.p. Za podmienky, že je to účelné, môže súd rozhodnúť rozsudkom najskôr o časti (tzv. čiastočným rozsudkom) alebo o základe prejednávanej veci (tzv. medzitýmny rozsudkom) a o zostávajúcej časti konania alebo o výške nároku rozhodne v konečnom rozsudku. Časť uplatneného nároku možno chápať buď po stránke objektívnej (predmetovej) – keď časť prejednávanej veci predstavuje časť uplatneného nároku, alebo jednotlivé, spravidla žalobou uplatnené viaceré samostatné nároky, či už so samostatným skutkovým základom, alebo bez neho, alebo po stránke subjektívnej (podľa subjektov konania) – keď rozhodnutie smeruje len voči určitým subjektom konania.

Medzitýmny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Súdním rozhoduje o právnom základe veci. Týmto rozsudkom sa súd vyjadruje k tomu, či žalobca má vôbec na požadované plnenie právo a v akom rozsahu. Medzitýmny rozsudkom musí byť rozhodnuté o celom základe prejednávanej veci, nielen o určitej spornej právnej otázke týkajúcej sa uplatneného žalobného nároku. Základom uplatneného nároku sú totiž všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, ktoré musí súd posúdiť, ak má o veci rozhodnúť. Je to rozhodnutie o skutkovom základe sporu, ktorým je uplatnený nárok charakterizovaný a z ktorého sa odvíja právne posúdenie základu veci. Ide o všetky skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku, s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú samej výšky nároku. Tak je tomu vtedy, keď súd na podklade žaloby o neplatnosť skončenia

pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer trvá naďalej a o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru posúdi, či došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru žalovaným, či žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní a odkedy a či žaloba bola podaná včas. Pri žalobách o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru pojem základ nároku nemožno chápať inak, než ako vyriešenie otázky (ne)platnosti skončenia pracovného pomeru, a to tak, aby po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku zostala na vyriešenie iba otázka výšky nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, pokiaľ bol i tento nárok uplatnený.

Aj medzitýmny rozsudok musí byť preskúmateľný. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu, o ktorom medzitýmnym rozsudkom rozhoduje a musí z neho byť zrejmé, o akom základe prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Otázky, ktoré sa týkajú základu nároku, možno totiž riešiť len v medzitýmnom rozsudku. Ak sa tak nestane, je vylúčené, aby k nim súd prihliadol v ďalšom konaní pri rozhodovaní o výške nároku. Skutočnosť, že súd rozhoduje len o základe prejednávanej veci, je potrebné výslovne vyjadriť nielen v záhlaví rozsudku, ale predovšetkým v jeho výroku a je preto potrebné výslovne uviesť tiež to, že o výške nároku a o náhrade nákladov konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že z rozhodnutia súdu prvého stupňa, ani z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplývajú všetky vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa základu nároku, ktorým je tu nepochybne samotné určenie, či výpoveď daná žalobkyňou je alebo nie je platná. Z výroku, ani z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva, že by súd v danej veci rozhodol o celom základe prejednávanej veci. Žalobkyňa sa v tomto konaní domáha (len) určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Keďže sa nedomáha iných nárokov, potom ani neprichádza do úvahy rozhodnutie medzitýmnym rozsudkom a dôvod pre takýto postup v prejednávanej veci nebol daný.

Dovolací súd na tomto mieste len poznamenáva, že i keby sa žalobkyňa domáhala ďalších nárokov, v medzitýmnom rozsudku musí byť posúdený celý právny základ veci. Právnym základom veci je všetko, čo nemožno podriaďiť pod pojem výška uplatneného nároku,

to znamená, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aj výrok medzitýmneho rozsudku by musel byť vyslovený tak, že nárok je opodstatnený (daný) celkom, alebo v niektorej konkrétnej časti, avšak určovací výrok o jednej z právnych otázok, hoci aj vo veci rozhodujúcej, (ako to urobil súd prvého stupňa) neprichádza do úvahy. Žiadna právna ani skutková otázka nemôže byť posudzovaná samostatne a odvolací súd sa k nej v takejto súvislosti nemôže vyjadrovať. Aj v prejednávannej veci, pokiaľ chcel súd rozhodnúť len o jej časti alebo o jej základe, bolo jeho povinnosťou tak urobiť na základe vyhodnotenia všetkých dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, ktoré by museli byť zrejme z odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ sa súd prvého stupňa vyjadril v medzitýmnom rozsudku len k niektorým alebo len k jednej určitej otázke právneho posúdenia, v konečnom dôsledku tak o základe prejednávannej veci nerozhodol a postupoval v rozpore s ustanovením § 152 ods. 2 O.s.p. a jeho rozhodnutie je tak nepreskúmateľné z hľadiska posúdenia správnosti rozhodnutia o základe nároku (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Dovolací súd považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť, že pokiaľ súdy v preskúmvanej veci považovali za základ nároku len posúdenie otázky, či je možné žalobkyňou domáhať sa na súde určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru – t.j. posúdenie podmienky konania (§ 103 O.s.p.), ani posúdenie predbežnej otázky (§ 135 ods. 2 O.s.p.), ani posúdenie, či iné právoplatné rozhodnutie je pre súd záväzné alebo nie (§ 159 ods. 2 O.s.p.), nemožno v žiadnom prípade vyjadriť formou výroku medzitýmneho alebo čiastočného rozsudku. Občiansky súdny poriadok takýto postup neumožňuje. Môže sa prejaviť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a možno ho uviesť len v odôvodnení rozhodnutia. Pokiaľ právomoc súdu nie je daná, súd vo veci samej nerozhoduje a konanie zastaví a po právoplatnosti rozhodnutia vec postúpi orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Pokiaľ žalovaná ako dovolací dôvod uvádzala i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemôže v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na zistenú procesnú vadu, z dôvodu ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom. Zároveň však poznamenáva, že dôvodnosť tohto dovolacieho dôvodu zanikla vzhľadom na rozhodnutie dovolacieho súdu (2 MCdo 18/2011), ktorým bolo zrušené právoplatné rozhodnutie vo veci určenia neplatnosti odvolania žalobkyne z funkcie kontrolórky a vec bola v rozsahu zrušenia vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil. Keďže aj rozhodnutie súdu prvého stupňa má vady, pre ktoré sa zrušilo rozhodnutie odvolacieho súdu, zrušil dovolací súd aj toto rozhodnutie a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. októbra 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová